

Veltman Advocatenkantoor
bestuursrecht > ruimtelijke ordening > milieu

AANTEKENEN

Gedeputeerde Staten van Noord-Holland
T.a.v. S. Willemsen
Postbus 3007
2001 DA HAARLEM

INGEKOMEN 25 APR. 2017

Datum : 20 april 2017
Onze ref : V-16174
Uw ref : 899824
Onderwerp: opschaling WP Groetpolder

Advocaat: **mr. J.Veltman**

ZIENSWIJZE ONTWERP-BESCHIKKINGEN WP GROETPOLDER

Geachte heer, mevrouw,

Namens cliënten, S.M. Knook-Okkema, [REDACTED], S.K. de Vries, [REDACTED], H. Numan, [REDACTED], A.J.J. Koenraadt, [REDACTED] en E.D. van Liere te [REDACTED], zend ik u in het onderstaande hun zienswijze tegen de ter inzage gelegde ontwerp-beschikkingen die voorzien in de opschaling van het Windpark Groetpolder.

Inleiding

Deze zienswijze betreft de ontwerp-omgevingsvergunning eerste fase (strijd met regels ruimtelijke ordening), de ontwerp-omgevingsvergunning tweede fase (bouwen en beperkte milieutoets) en de ontwerp-verklaring van geen bedenkingen.

De woningen (en deels ook de bedrijven) van cliënten liggen ingeklemd tussen enerzijds een lijnopstelling van (nu nog) 12 windturbines langs de Groettocht ten oosten van hun woningen en anderzijds de lijnopstelling van 19 windturbines in de Groetpolder ten westen van hun woningen. Cliënten zijn hierdoor uit eigen ervaring bekend met de nadelige effecten van windturbines: geluid, slagschaduw, aantasting van het landschapsschoon en waardevermindering van hun woningen en bedrijven.

De eerstgenoemde oostelijke lijnopstelling zal in het kader van het Windpark Wieringermeer worden vervangen door een veel langere lijnopstelling met veel hogere turbines (maximale tiphoogte: 178,5 meter). Als de nu ter inzage liggende ontwerp-beschikkingen voor de opschaling van het Windpark Groetpolder worden vastgesteld, zullen cliënten ook aan de westzijde van hun woningen (zij kijken uit op het Groetkanaal en de Groetpolder) worden geconfronteerd met een lijnopstelling van veel hogere turbines (tiphoogte ca. 150 meter), terwijl bovendien een deel van de bestaande turbines wordt gehandhaafd. Dit zal leiden tot

een ingrijpende verandering van de woon- en werkomgeving van cliënten en in sterke mate afbreuk doen aan hun woon- en leefklimaat.

Het provinciale windenergiebeleid: de afstandsnorm van 600 meter

Ingevolge het provinciale beleid zoals dat is vastgelegd in de Structuurvisie Herstructurering Windenergie op Land (HWOL) moeten solitaire windturbines zoveel mogelijk verdwijnen en is er maar een beperkt aantal locaties waar windparken mogen worden opgeschaald. De Groetpolder is een van die locaties. Dit provinciale beleid is gebaseerd op het uitgangspunt dat windenergie op land juist ook gegeven de belangen van omwonenden maar heel beperkt kan worden toegestaan. Om die reden hebben Provinciale Staten mede naar aanleiding van ingediende zienswijzen (ook cliënten hebben indertijd een zienswijze ingediend op het ontwerp-HWOL) bij de vaststelling van het HWOL ook besloten dat windturbineparken aan strenge eisen moeten voldoen.

Een belangrijke eis valt te vinden in artikel 32, lid 4, van de PRV. Daarin is bepaald dat windturbines alleen op een afstand van minimaal 600 meter van – zoals het in de verordening heet - ‘gevoelige bestemmingen’ zoals woningen mogen worden gesitueerd. Aan die eis kan het opgeschaalde windpark niet voldoen. Maar dankzij een kunstgreep van de initiatiefnemers zijn alle woningen binnen een afstand van 600 meter bestempeld als bedrijfswoningen (‘participatiewoningen’) bij het windpark. Bedrijfswoningen worden immers niet gerekend tot de ‘gevoelige bestemmingen’. Daardoor telt het opgeschaalde windpark maar liefst elf bedrijfswoningen - de woningen Groetpolderweg 1, 7, 9, 13, 15, 17, 19, 21, 23, 25 en 27 -, dat zijn er ca. twee per turbine. Deze status van bedrijfswoning is aan de woningen toegekend op basis van een overeenkomst tussen de eigenaren en Windmolens Groetpolder B.V. In ruil hiervoor ontvangt elke eigenaar/bewoner een jaarlijkse vergoeding van € 2.000,--.

Door deze aanpak heeft Groetpolder B.V. feitelijk de overtreding van de afstandsnorm uit de PRV afgekocht. Dat is om verschillende redenen niet aanvaardbaar.

In de eerste plaats levert dit strijd op met de wettelijke leidraad van een goede ruimtelijke ordening. De afstandsnorm is immers blijkens de toelichting op de PRV vastgesteld om zoveel mogelijk te voorkomen dat omwonenden hinder van de turbines ondervinden of daardoor in een onveilige situatie komen te verkeren (afbrekende wiek, ijsvorming op de wieken). Maar desalniettemin zijn er nu toch omwonenden die meer hinder ervaren dan wettelijk, op grond van de verordening, is toegestaan, enkel en alleen omdat zij er tegen een (ook nog eens schrale) vergoeding van afzien om daartegen op te komen.

In de tweede plaats is dit onaanvaardbaar, omdat het gevaar bestaat dat sommige omwonenden niet werkelijk uit vrije wil de overeenkomst met Groetpolder BV zijn aangegaan, maar zijn gezwicht voor druk vanuit de omgeving. De participanten in de Groetpolder BV zijn immers tegelijk ook hun burens. Het mag duidelijk zijn dat omwonenden die weigeren de overeenkomst te tekenen, de goede verhouding met hun burens die tot de initiatiefnemers behoren, op het spel zetten. Daardoor is het goed denkbaar dat zij of althans sommigen van hen alleen maar schoorvoetend hebben ingestemd met de overeenkomst.

In de derde plaats is dit onaanvaardbaar wegens de precedentwerking die deze gang van zaken tot gevolg kan hebben. Het wordt zo wel heel eenvoudig om regelgeving die bedoeld is om de omgeving te beschermen tegen hinderlijke activiteiten, waardeloos en zinloos te maken. Wat bijvoorbeeld te denken van de akkerbouwer wiens koelinstallaties meer geluidhinder veroorzaken dan het Activiteitenbesluit toestaat? Deze hoeft alleen maar een overeenkomst met zijn (klagende) burens te sluiten, waarbij de woning van de burens wordt aangemerkt als bedrijfswoning om zo te bewerkstelligen dat de beschermende werking van de betrokken regel illusoir wordt.

Gezien het voorgaande behoort de provincie niet mee te werken aan de kunstgreep van Groetpolder BV. Doet zij dit toch, dan ondermijnt zij de effectiviteit van haar eigen regelgeving.

De geluidhinder van de windturbines

Uit het gedane onderzoek blijkt dat de turbines kunnen voldoen aan de wettelijke normen op het punt van geluidhinder. Dit laat onverlet dat daarmee niet zonder meer vaststaat dat ook is voldaan aan het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. In dit geval is daar twijfel over mogelijk, omdat inmiddels vaststaat dat de wettelijke normen voor slagschaduw en geluid in strijd met het recht zijn vastgesteld. Dit blijkt uit een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 19 oktober 2016 over windparken in Wallonië (gepubliceerd in het Nederlands Juristenblad van 25 november jl., nr. 2119, blz. 3052). In dit arrest heeft het Hof beslist dat dergelijke wettelijke normen moeten worden bestempeld als een plan of programma in de zin van de Europese richtlijn 2001/42. Deze richtlijn verplicht ertoe om voorafgaand aan de vaststelling van plannen en programma's eerst een milieueffectrapport op te stellen.

In het kader van de besluitvorming over de betrokken wettelijke normen in het Activiteitenbesluit en de Activiteitenregeling is echter geen milieueffectrapport opgesteld. Als gevolg daarvan moeten de betrokken normen wegens strijd met het recht buiten toepassing worden gelaten en kunnen de normen alleen worden toegepast in het onderhavige geval, als uit concreet op dit project toegespitst onderzoek blijkt dat deze normen de omwonenden inderdaad voldoende beschermen tegen geluid en slagschaduw. Zulk onderzoek is niet gedaan. Zolang over de aanvaardbaarheid van de wettelijke norm onzekerheid bestaat, valt niet vast te stellen of de ontwerp-beschikkingen in overeenstemming is met het vereiste van een goede ruimtelijke ordening. De ruimtelijke onderbouwing vergt daarom op dit punt aanvulling op basis van op dit opschalingsproject zelf gericht onderzoek.

Voor dergelijk onderzoek is in dit geval des te meer reden, nu Provinciale Staten in artikel 32 PRV de hierboven al besproken afstandsnorm van 600 meter hebben opgenomen, juist ook om een goed woon- en leefklimaat te waarborgen. Het zonder meer toepassen van de wettelijke geluidsnorm waarborgt dit onvoldoende, aldus de toelichting op de PRV (blz. 39). Daarmee hebben Provinciale Staten al erkend dat de wettelijke norm niet zonder meer kan worden toegepast.

Dar komt nog bij dat artikel 4A.2 van de Provinciale Milieuverordening (PMV) onderzoek eist naar de vraag of het nodig is om met behulp van maatwerkvoorschriften een strengere geluidsnorm op te leggen aan de exploitant van een windturbinepark dan de wettelijke norm. Volgens het ontwerp van de omgevingsvergunning fase II zou uit onderzoek zijn gebleken dat er geen reden is voor het stellen van maatwerkvoorschriften (zie blz. 8). Nergens in de ter inzage gelegde stukken, ook niet in het geluidsonderzoek, valt echter een verslag van dit onderzoek te vinden. Cliënten houden het er daarom voor dat dit onderzoek niet is uitgevoerd. Ook dit onderzoek zal alsnog moeten gebeuren.

Bij het nog te verrichten onderzoek moet ook de cumulatie van de geluidsbelasting met het windpark Wieringermeer (de hiervoor genoemde lijnopstelling Groettocht ten oosten van de Groetweg) worden betrokken. Het is een lacune dat hieraan in het onderzoek geen aandacht is besteed.

In het licht van het voorgaande is ook de beslissing dat geen mer is vereist voor de besluitvorming, ondeugdelijk gemotiveerd.

De belangenafweging is kennelijk onredelijk

Cliënten stellen zich mede gelet op de hierboven geuite bezwaren tegen de ontwerp-beschikkingen op het standpunt dat de belangenafweging om in afwijking van het geldende bestemmingsplan opschaling van het Windpark Groetpolder toe te staan, kennelijk onredelijk is in die zin dat de gevolgen van het voorgenomen besluit voor hen onevenredig nadelig uitpakken in vergelijking tot de met het besluit te dienen doelen. Voor het project bestaat ook geen draagvlak bij de omwonenden (mogelijk met uitzondering van diegenen wier bezwaren door Groetpolder BV zijn 'afgekocht'), hoewel dit vereiste van draagvlak een harde eis is in het provinciale beleid.

Weliswaar zullen cliënten van de exploitant van het Windpark een jaarlijkse vergoeding van € 1.200,-- ontvangen, maar deze vergoeding dekt bij lange na niet de schade – in de vorm van een waardevermindering van hun onroerende zaken en in de vorm van een aanzienlijke vermindering van hun woongenot - die zij lijden als gevolg van de voorgenomen opschaling. De rekening van de verduurzaming van de energievoorziening wordt zo eenzijdig bij hen neergelegd. In dit verband achten zij het ook een gebrek dat een planschaderisico-analyse ontbreekt.

Verzoek

In het voorgaande is uiteengezet waarom cliënten zich niet kunnen vinden in de ontwerp-besluiten. Zij menen dat hun belang bij een aanvaardbaar woon- en leefklimaat onvoldoende aandacht heeft gekregen in de onderzoeken die aan de ontwerp-besluiten ten grondslag liggen. Ook menen zij dat onvoldoende gewicht is toegekend aan het vereiste van draagvlak bij de omwonenden.

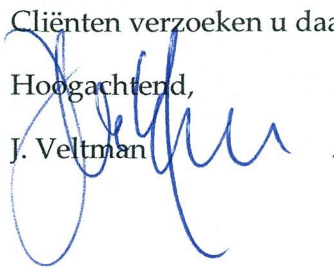
Verder stellen zij zich op het standpunt dat voor het windpark niet elf bedrijfswoningen noodzakelijk zijn en dat het als zodanig aanmerken van alle woningen binnen straal van 600 meter van de turbines in strijd is met artikel 32, lid 4, van de PRV.

Vast staat dat het project voor hen zal leiden tot een sterke toename van de geluidbelasting en van hinder in de vorm van slagschaduw en dat de wettelijke normen hen daartegen onvoldoende bescherming bieden. De aantasting van het woon- en leefklimaat zal bovendien leiden tot een waardevermindering van hun onroerende zaken en tot verlies aan woongenot. Daarvoor wordt onvoldoende compensatie geboden.

Cliënten verzoeken u daarom de ontwerp-besluiten niet vast te stellen.

Hoogachtend,

J. Veltman

R

AANGETEKENDE BRIEF

NL frankering betaald € 8,35

D-A-1

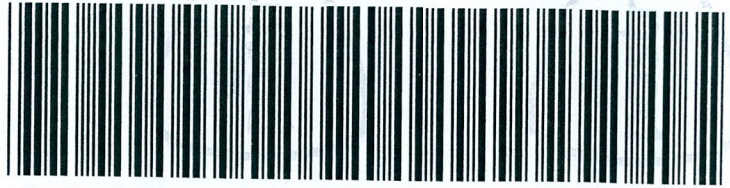
PostNL

51gr

166889 20-04-2017 16:34

RECOMMANDÉ

NL

3SRPKS769991836

2001DA 3007